

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. B., nar. X**
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
bytem v ČR: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. února 2022 č. j.: MV-212252-5/OAM-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 25. 10. 2021 č.j. CPR-27990-15/ČJ-2021-931200-SV o uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod

3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) s dobou, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 1 roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce předně uvedl výčet těch ustanovení zákona, správního řádu a Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Úmluva“), s nimiž je napadené rozhodnutí podle názoru žalobce v rozporu.
3. Konkrétně pak žalobce namítl, že řízení o jeho správním vyhoštění nemělo být vůbec zahájeno, protože v okamžiku jeho zahájení byl žalobce v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a nevztahovala se tudíž na něj příslušná ustanovení zákona, a to s ohledem na ust. § 2 písm. a) zákona. Žalobce přitom odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021 č.j. 9 Azs 190/2021 a zdůraznil, že v době zahájení řízení o správním vyhoštění byl žadatelem o mezinárodní ochranu a pobýval na území České republiky oprávněně, pročez správní řízení o vyhoštění žalobce bylo zahájeno nezákonně a stejně tak nezákonně je proto i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.
4. Žalobce dále namítal, že správní orgány neposoudily řádně to, zda naplnil všechny podmínky čl. 31 Úmluvy, pro které mu nemohlo být správní vyhoštění uloženo. Uvedl, že přišel přímo z území, kde jeho život či svoboda byly ohroženy, že se bez prodlení přihlásil úřadům a prokázal dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup. Žalovaný nevzal dle žalobce v potaz, že byl na území České republiky nelegálně jen jeden den a přicestoval proto, aby zde požádal o mezinárodní ochranu, což učinil a teprve poté s ním bylo zahájeno správní řízení. Neměl také jinou možnost než cestovat bez cestovního dokladu, neboť mu v zemi původu jakožto příslušníku X nebyl cestovní pas vydán.
5. Správní orgány rovněž nesprávně a nepřezkoumatelně vyhodnotily, že návrat žalobce je ve smyslu ust. § 179 zákon možný. Nálezací správní orgán si pak v rozporu s ust. § 120a odst. 1 zákona nevyžádal závazné stanovisko k vycestování žalobce, neboť tento uvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona. Správní orgány se podle žalobce také omezily pouze na obecné informace o Alžírsku a neučinily žádnou úvahu o možných reálných důvodech znemožňujících vycestování s ohledem na individuální situaci žalobce. Žalovaný rovněž podle žalobce předjímá konečné rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, když jeho žádost o mezinárodní ochranu posoudil jako účelovou, protože byla Ministerstvem vnitra zamítnuta jako zjevně nedůvodná, protože žalobce pochází z bezpečné země původu. K tomu žalobce obsáhle citoval z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021 č.j. 41 Az 58/2020-52 a uzavřel, že správní orgány nezaložily do správního spisu žádné podklady týkající se země původu žalobce, a proto je nepřezkoumatelné, zda zařazení země původu žalobce na seznam bezpečných zemí původu bylo provedeno v souladu se zákonem. Žalobci je navíc známo z řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu to, že Alžírsko nebylo na seznam bezpečných zemí původu zařazeno v souladu se zákonem, neboť podkladová zpráva k tomu opatřená je stará více než dva roky, stručná a neprokazuje bezpečnost země původu žalobce. Správní orgány tak pochybily, když bez dalšího aplikovaly institut bezpečné země původu a nevyžádaly si závazné stanovisko a nezabývaly se tvrzením žalobce o hrozbě vážné újmy.
6. Nakonec žalobce namítal, že žalovaný nevypořádal jeho námitku uplatněnou v odvolacím řízení ohledně nepřiměřenosti a nepřezkoumatelnosti nálezacím správním orgánem

stanovené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

7. Žalobce tak s ohledem na shora uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal předně na obsah správního spisu a zejména pak na napadené rozhodnutí a rozhodnutí nalézacího správního orgánu.
9. Uvedl, že bylo v řízení jednoznačně zjištěno, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění za porušování právních předpisů a za pobyt na území bez víza či platného cestovního dokladu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Odkázal též na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož plyne závěr, že vycestování žalobce do země původu je možné, neboť tato země je hodnocena jako bezpečná. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem, po zhodnocení všech důkazů, společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění. Žalovaný měl rovněž za to, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal řádně s důvody, pro které se žalobce rozhodl opustit zemi původu a požádat o mezinárodní ochranu.
10. Žalovaný též odkázal na skutečnost, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. Dodal rovněž, že i z bezpečnostního hlediska je značným rizikem cizinec, který přicestuje nelegálně a od prvního okamžiku je srozuměn s tím, že porušuje zákony.
11. Žalovaný rovněž vyjádřil svůj názor v tom směru, že není vyloučeno paralelní vedení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a řízení ve věci správního vyhoštění. Závěrem navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Žalobce byl dne 11. 10. 2021 dopraven do Příjímacího střediska cizinců Zastávka poté, co dne 8. 10. 2021 podal žádost o mezinárodní ochranu v Příjímacím středisku cizinců Bělá – Jezová, když do té doby pobýval na území České republiky od blíže nezjištěné doby bez cestovního dokladu a bez pobytového oprávnění.
14. Správní orgán prvního stupně zahájil dne 13. 10. 2021 správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce byl týž den za účasti tlumočníka jazyka arabského a francouzského, jehož překladu podle svého vyjádření rozuměl, vyslechnut jako účastník správního řízení, kdy uvedl, že dne 3. 10. 2021 opustil spolu se svým kamarádem a spolustraníkem Alžírsko na rybářské bárce, kterou se dostal do Almerie ve Španělsku. Za tuto cestu platil 3 000 EUR. Pak cestovali do Barcelony a následně do Lyonu. Poté pak přes Mnichov do Prahy, kde dne 7. 10. 2021 přespali u známého, který je dne 8. 10. 2021 odvezl do Bělé Jezové. Zde požádal o azyl, což byl i důvod cesty do České republiky. V jiných státech o azyl nežádal, protože tyto spolupracují s alžírským režimem a on utekl s politických důvodů, neboť je členem X, které je alžírským režimem považované za teroristické. Z tohoto důvodu bylo žalobci odmítnuto vydání pasu, proto přicestoval bez cestovního dokladu. Je si vědom nelegálního pobytu s tím, že ale neměl na výběr, protože mu hrozí v zemi původu zatčení za členství v X. O cestovní pas nežádal, protože by mu ho

nevydali, a proto ani nemohl požádat o vízum. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný. V Alžírsku žijí všichni jeho příbuzní a mohl by se tam vrátit, ale byl by okamžitě zatčen. Na území České republiky a Evropské unie nemá žádné vazby. Po stránce zdravotní je v pořádku. K případnému rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že toto bude respektovat, ale návratu se obává pro možnost uvěznění za jeho členství v X. Závěrem žalobce prohlásil, že všem položeným otázkám porozuměl..

15. Z kopie žádosti o mezinárodní ochranu se podává, že žalobce dne 8. 10. 2021 podal žádost o mezinárodní ochranu.
16. Dne 13. 10. 2021 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce, aby se ve smyslu ust. 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a k těmto se vyjádřil. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 25. října 2022 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému si žalobce podal odvolání. Ministerstvo vnitra, OAMP, svým rozhodnutím ze dne 14. 12. 2021 č.j. OAM-850/ZA-ZA11-LE26-2021 zamítlo žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
17. Žalovaný následně vydal žalobcem napadené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, jak je popsáno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
19. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona *se tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požítavající doplňkové ochrany*²⁾, *nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak*
20. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona *o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo použitelným předpisem Evropské unie*²⁰⁾, *a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států,*

až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
22. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko^{9b)} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
23. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
25. Jak uvedl žalobce, v rozsudku ze dne 18. 11. 2021 č.j. 9 Azs 190/2021 – 28 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že u cizince, který projevil vůli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, nelze následně zahájit řízení o správním vyhoštění, neboť tomu brání ust. § 2 písm. a) zákona, podle nějž se zákon nevztahuje mj. na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tento případ devátý senát Nejvyššího správního soudu odlišuje od situace, kdy bylo nejdříve zahájeno řízení o správním vyhoštění a teprve následně podal cizinec žádost o udělení mezinárodní ochrany, při takové časové souslednosti řízení shledal, že rozhodnutí o správním vyhoštění může být následně vydáno, neboť tomu nic nebrání.
26. Jiný názor ovšem zaujal Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 2. 2022 č.j. 5 Azs 50/2021 – 26, jímž věc postoupil rozšířenému senátu, který dosud nerozhodl. Pátý senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebrání tomu, aby bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění cizince, z dikce ust. § 2 písm. a) zákona je totiž zřejmé, že se neuplatní, stanoví-li zákon „jinak“, což je v případě zahájení řízení o správním vyhoštění splněno, neboť zákon stanoví jinak (vizte § 119 ve spojení s § 118 odst. 5 zákona), souběžné vedení azylového řízení a řízení o správním vyhoštění zákon připouští a jakákoliv časová souslednost řízení není podstatná,

žádné rozdílné zacházení dle toho, jaké řízení bylo zahájeno první, zákon nezná; dle zákona lze cizinci uložit správní vyhoštění, i když je žadatelem o mezinárodní ochranu.

27. Zdejší soud se ztotožnil s argumentací pátého senátu Nejvyššího správního soudu a shledal, že status žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebrání zahájení řízení o správním vyhoštění, a to z následujících důvodů. Ze zákona vyplývá možnost souběžného vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění, naopak relevance časové souslednosti zahájení obou řízení v zákoně nijak upravena není. Pokud by se při souběhu obou řízení mělo uplatnit ust. § 2 písm. a) zákona, pak by i v případě časové priority zahájení řízení o správním vyhoštění nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno poté, co by se cizinec stal žadatelem o udělení mezinárodní ochrany; stran opačného závěru devátý senát Nejvyššího správního soudu neuvedl dle názoru městského soudu dostatečné argumenty. Soud se dále ztotožnil s názorem rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2021 č.j. 41 A 80/2020 – 48, který Nejvyšší správní soud přezkoumával ve výše uvedené věci sp. zn. 5 Azs 50/2021: „Je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců nevylučuje paralelní vedení řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany. Kolizi těchto řízení řeší např. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který upravuje vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal ČR o mezinárodní ochranu. Z toho plyne, že zákon o pobytu cizinců umožňuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy s cizincem probíhá řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pro ochranu práv cizince je důležité to, že během azylového řízení nelze rozhodnutí o vyhoštění vykonat. A v případě, že azylové řízení skončí pro cizince úspěšně, tedy udělením některé z forem mezinárodní ochrany, zákon o pobytu cizinců v § 120a odst. 7 a 8 upravuje podmínky zániku platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebroží tedy, že cizinec, který v ČR hledá nebo nalezne mezinárodní ochranu, bude vyhoštěn.“ V tomto smyslu, i Městský soud v Praze považuje nemožnost výkonu správního vyhoštění žadatele o mezinárodní ochranu za dostatečnou záruku oprávněným zájmům žalobce.
28. Soud má tak za to, že nalézací správní orgán nepochybil, pokud zahájil správní řízení o vyhoštění žalobce, přestože tento byl v době zahájení v právním postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany.
29. K obecnému výčtu dle žalobce porušených ustanovení zde uvedených předpisů soud uvádí, že v tomto výčtu nelze spatřovat řádný žalobní bod s tím, že proto rovněž toliko v obecné rovině konstatuje, že odlišně od žalobce žádné rozpory napadeného rozhodnutí s jím uvedenými ustanoveními předmětných právních předpisů neshledal.
30. Co se týče žalobcem namítaného porušení čl. 31 Úmluvy, pak žalobce nesplňuje již první podmínku tohoto ustanovení spočívající v příchodu přímo z území, kde by jeho život či svoboda byly ohroženy, když žalobce na území České republiky přicestoval z Německa (přes Francii a Španělsko) a neuvedl přitom žádný konkrétní a relevantní důvod, pro který nepožádal o azyl v první bezpečné zemi, kterou bylo v jeho případě Španělsko. Žalobce rovněž neprokázal žádný dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup, když členství v X samo o sobě bez dalšího nemůže pro žalobce představovat hrozící nebezpečí. Žalobce ani netvrdil, že by kvůli svému členství a sympatiím k X čelil nějakému individualizovanému útlaku ze strany státní moci. Jediným projevem v tomto směru by snad mohlo být nevydání cestovního pasu žalobci, avšak o ten si nakonec žalobce ani nepožádal. Žalobce tedy zjevně není žádným aktivním reprezentantem předmětného hnutí, který by představoval riziko pro panující alžírský státní režim. Žalobcem tvrzené obavy ze zatčení nejsou podloženy žádnou jeho předchozí negativní zkušeností se státními orgány v zemi

původu. Městský soud v Praze se proto neztotožnil s názorem žalobce v tom směru, že by se na něj vztahovalo ust. § 31 Úmluvy a správní orgány nepochybily, pokud k závěrům nastíněným žalobcem rovněž nedospěly.

31. Pokud jde o žalobcem namítané nesprávné a nepřezkoumatelné vyhodnocení možnosti návratu žalobce do země původu ve smyslu ust. § 179 zákona, nelez než konstatovat, že žalobce sám do protokolu o výsledku účastníka řízení neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Jak soud uvádí shora, členství žalobce v X nemůže bez dalšího představovat pro žalobce skutečné nebezpečí. Žalobce sám neuvedl nic, z čeho by se dalo dovodit jakékoli pronásledování či útlak žalobce ze strany státních orgánů pouze pro jeho členství v uvedeném hnutí. O vydání cestovního pasu nakonec žalobce podle svých slov ani nepožádal, a tudíž není prakticky seznatelná žádná předchozí negativní zkušenost žalobce se státními orgány země původu. Soud tak neshledal splnění zákonných podmínek pro to, aby si správní orgány musely vyžádat pro své rozhodnutí závazné stanovisko Ministerstva vnitra ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zákona. Krom toho žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí založila do spisu rozhodnutí Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 14. 12. 2021 č.j. OAM-850/ZA-ZA11-LE26-2021, kterým byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná zamítnuta. Měla tak možnost se mimo jiné seznámit s tím, že žalobce ani v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyvrátil domněnku bezpečné země původu v případě Alžírsko. Zdejší soud tak přisvědčuje postupu správních orgánů, když neshledaly v případě žalobce zákonné důvody zakládající povinnost vyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce a posoudily Alžírskou demokratickou a lidovou republiku jako bezpečnou zemi původu v případě žalobce.
32. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce spočívající v tom, že zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí původu nebylo provedeno v souladu se zákonem. Ze správního spisu nic takového nevyplývá a žalobce sám k této námitce nijak blíže nespecifikuje, v čem spatřuje porušení zákona při zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí původu, ačkoli uvedl, že mu je tato skutečnost známa. Pokud byla zpráva OAMP „Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu“ ze dne 9. 4. 2019 užitá jako podklad pro zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí původu, pak by tato okolnost nijak nezakládala porušení zákona při zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí původu. Rovněž tak by nesvědčila nijak o možné absenci každoročního přezkumu podle ust. § 86 odst. 4 zákona o azylu, když tento zákon pro provádění takového přezkumu nestanoví žádný konkrétní postup.
33. A konečně zdejší soud nepřítakal ani námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti správními orgány stanovené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Nalézací správní orgán konkrétní výměru doby správního vyhoštění v trvání jednoho roku odůvodnil zejména na str. 4 svého rozhodnutí, kde objasnil, že zde zohlednil zejména vědomý vstup žalobce na území České republiky bez pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu, čímž naplnil hned dvě skutkové podstaty porušení zákona. Rovněž přihlédl k tomu, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru nelegálně mimo hraniční přechod za pomoci nelegálního převaděče. Takové odůvodnění zdejší soud považuje za přezkoumatelné. Konkrétní výměru v trvání jednoho roku pak za přiměřenou shora uvedeným okolnostem, neboť je sice pravda, že nelegální pobyt na území České republiky je v případě žalobce prokázán v rozsahu jednoho dne, avšak závažnost jeho jednání výrazně zvyšuje to, že naplnil hned dvě skutkové podstaty porušení zákona a navíc tím, že přicestoval do schengenského prostoru vědomě nelegálně mimo hraniční přechod a

za pomoci nelegálního převaděče a za úplaty, čímž mimo jiné podpořil tuto vysoce společensky nebezpečnou činnost. Nakonec není ani pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný se s touto námitkou, kterou uplatnil již v odvolacím řízení, nijak nevypořádal, neboť tak žalovaný učinil na str. 10 třetí odstavec shora napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud tak žalobu s ohledem na vše shora uvedené jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení bylo podle § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodnuto tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nežadá, když mu ostatně ani žádné nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 25. října 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce